

privatbaner. Det nævnte ændringsforslag vedrørende forhøjelse af stedtillægssatserne er beregnet at ville koste ca. 5,1 mill. kr., medens udgiften vedrørende de øvrige ændringsforslag er ret uvæsentlig. Den samlede udgift ved gennemførelsen af normeringslovforslaget i dets nu foreliggende skikkelse kan herefter anslås til ca. 8,9 mill. kr.“

Angående *stedtillæggenes forhøjelse og regulering* anfører finansministeren i en skrivelse af 17. marts 1949 til folketingets lønningsudvalg:

„I lov af 6. juni 1946 om statens tjenestemænd er det i § 88 vedrørende regulering af stedtillægget udtalt, at der hvert 3. år ved bevilling på finansloven kan foretages forskydning mellem de hidtil under stedtillægsklasserne b)–e) klassificerede byer eller kommuner. Samtidig kan hidtil ikke opførte byer eller kommuner optages under stedtillægsklasserne eller hidtil opførte byer eller kommuner udgå af disse.

Klassificeringerne sker efter indstilling af lønningsrådet og efter dettes skøn over de foreliggende oplysninger om udgifter til husleje, kommunal skat samt over sådanne ganske særlige forhold for levovilkårene, der måtte kunne begrunde en forandring.

Den senest foretagne stedtillægsregulering gennemførtes pr. 1. april 1947 og den næste ordinære regulering skulle herefter ske pr. 1. april 1950. Da det imidlertid er min opfattelse, at grundlaget for den seneste regulering i flere henseender allerede på nærværende tidspunkt har ændret sig væsentligt, hvorved det også må tages i betragtning, at reguleringen pr. 1. april 1947 endnu i et vist omfang var påvirket af de specielle forhold, som i flere egne af landet havde foreligget som følge af den tyske besættelse, har jeg fundet det rimeligt, at der allerede pr. 1. april 1949 foretages en regulering under hensyntagen til de ændrede forhold, og jeg har derfor efter forud indhentet tilslutning fra folketingets finansudvalg rettet henvendelse til lønningsrådet om at ville afgive den fornødne indstilling med henblik på forelæggelse for finansudvalget af et forslag til tekstanmærkning til finansloven 1949–50 indeholdende stedtillægsregulering.

Efter tjenestemandslovens § 85 er de til stedtillægssatserne henførte byer og kommuner inddelt i 5 grupper, således at stedtillægget varierer fra 108 til 480 kr. Da der efter min opfattelse vil kunne rejses spørgsmål om, hvorvidt udviklingen siden tjenestemandslovens ikrafttræden ikke måtte have medført, at en forskydning af forholdet imellem stedtillægsklas-